

[Socialministeren]

Jeg ønsker ikke at fortsætte denne vinters ørkesløse lovgivningsarbejde, hvor man får nogle meldinger fra nogle kommuner, som derefter ikke har nogen baggrund her i Folketinget. Det vil jeg gerne sige så klart, som jeg kan. Det vil sige, at vi må have en diskussion om, hvorvidt der overhovedet er interesse i Folketinget for og nogenlunde rimelig opbakning til, at vi gør nogle af de ting, som er foreslået. Er der ikke det, så er der ingen grund til, at Socialministeriets embedsmænd – eller for den sags skyld Folketinget og Socialudvalget – bruger tid på forslag, som ikke har skyggen af chance for at samle 90 mandater. Dette være også sagt med venlig hilsen til Socialdemokratiet.

Så vil jeg gerne sige til Socialdemokratiets ordfører, at jeg også synes, det har været en udmærket debat, og jeg er enig i, at en sådan debat kan være vejledende også for det, der foregår ude i amter og kommuner, og måske også kan være med til at fremskynde en god udvikling. Min opfattelse er, at der faktisk sker utrolig meget. Jeg vil næsten sige, at man meget, meget ofte er længere fremme i kommuner og amter, end vi er herinde. Hvis vi kan bruge en høring eller en konference til at få markeret, hvad de politiske partier i Folketinget mener om den udvikling, synes jeg, det er ganske udmærket.

Jeg bliver nødt til at sige, at Graversen-udvalget ikke kan være færdig før i sommeren 1990. Jeg havde også ønsket, at man kunne have nøjedes med 1 års arbejde, men det kunne man altså ikke, og jeg er nødt til at respektere, at der dér skal gøres et stort arbejde for nu at få nogle regler, som forhåbentlig kan holde i nogen tid.

Når Graversen-udvalget, hvor man specifikt har fået til opgave at diskutere retsreglerne i bistandsloven om tvangsfjernelse, er færdigt, har jeg også forestillet mig, at man får behov for et bredere arbejde om børns rettigheder, og det kan vi da udmærket tage fat på.

Jeg har noteret mig den kritik, der kan rettes mod en hel masse af de fjernelsessager, som er gennemgået i de forskellige rapporter. Vi må imidlertid huske, at det jo altid er skrevet efterfølgende, og at der faktisk sker meget for øjeblikket i retning af at forbedre arbejdet. Vi har jo rent faktisk givet socialforvaltningerne mulighed for at bruge mere tid på det rådgivende og det opfølgende, det egentlige socialpolitiske arbejde, da vi indførte de faste, retsbestemte

ydelser, så man ikke mere skal bruge så megen tid på selve tildelingen af sociale ydelser, som man har gjort før.

Jeg er enig i, at de meget generelle ting vedrørende forældres arbejdstid ikke umiddelbart har forbindelse med de meget truede familier, men jeg tror samtidig, det er meget vigtigt at sige, at når vi taler om truede familier, så er det måske ikke mindst vigtigt at vide, hvordan den almindelige familie har det, hvordan det almindelige klima er for at være barn i Danmark. Den netop udkomne bog fra Socialstyrelsen om børne- og ungdomsforskning påpeger, at forskningen i almindelige børns almindelige hverdag i dagens Danmark er uendelig underprioriteret i alt det forsknings- og forsøgsarbejde, der foregår, og at man ikke kan undvære viden om, hvad det er at være almindeligt barn i Danmark, hvis man vil gå ind og lave relevant socialpolitiik også for de truede familier. Det tror jeg også ville være vigtigt at få frem på en sådan konference.

Jeg er da enig i, at vi også kan diskutere, hvordan man fremmer miljøarbejdet. På det tidspunkt – hvis det bliver engang i næste samling – vil vi også være nået et langt stykke med anvendelsen af de sociale udviklingsmidler. Der foregår jo netop en meget kraftig støtte til det lokale miljøarbejde.

Jeg vil som sagt vende tilbage til Folketingets Socialudvalg med oplæg til, hvornår en sådan konference bedst kan finde sted. Hvad den så i øvrigt kan indeholde, kan vi jo altid diskutere.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Det er i anledning af fru Karen Højte Jensens bemærkning om refusionerne. For det første kan vi jo godt huske, at det tidligere har været lettere at udøve refusionstænkning. Det tror jeg godt vi begge to kan huske. Men så kommer et spørgsmål til fru Karen Højte Jensen, hvor svaret måske kan belyse sagen: Er det korrekt, at hvis X Kommune i Y Amtskommune i stedet for anbringelse i en amtskommunal døgninstitution vælger at ansætte et ekstra menneske til en »hjemme-hos«-funktion med henblik på at undgå institutionsanbringelse, så koster det kommunen procentuelt mere, end hvis man havde valgt institutionsanbringelse med 50 pct.s refusion fra amtskommunen?